

כאבים שלא נראים

מרים גולדברג

רכזת פיתוח ידע מניסיון "צרכנים נותני שירות"

דוקטורנטית לעבודה סוציאלית, בר אילן

יום שישי, מרכז תל אביב, לפני מספר שנים. משרד באחד המגדלים האלו שתמיד תהיתי אם באמת יושבים שם אנשים או שזה רק על מנת לעשות רושם. יושבת מול אחד שאמרו לי שהוא הטוב בתחומי. חצי משכורת חודשית שלי זה מה שהוא גובה ממני לשעה. ישובה שם מול הנוף התל-אביבי אני מהרהרת באפשרות לעשות הסבה מקצועית.

הגעתי אליו לאחר שהפסיכיאטרית שלי ביקשה ממני לפנות אליו לצורך Second opinion בנוגע לטיפול התרופתי. התברר שבמהלך 6 השנים האחרונות נטלתי למעלה מ-20 סוגי תרופות שונות, ממש יכולתי לעבוד כנסיינית של אחת מחברות התרופות, ועדיין לא הצלחתי להגיע לאיזון תרופתי.

הגעתי אליו מצוידת במכתב המלצה וברישום מסודר של כל ה-20 תרופות מחולקות לפי קטגוריות. הוא נורא התרשם מהבקיאות שלי בנושא אבל סיפרתי לו שבדיוק היה לי מבחן בפסיכופתולוגיה (בו קיבלתי ציון טוב אגב) כך שכל מה שהיה עלי לעשות זה לסמן את התרופות שלי מתוך החומר הנלמד.

כשהתחיל לקרוא בקול את מכתב ההפניה ידעתי שעשיתי טעות. בחרתי בבגדים הלא מתאימים. עוד לפני שיצאתי מהבית התלבטתי מה ללבוש. האם מספיק ללבוש את הטריקו והגינס שאני כבר שבוע מסתובבת איתם בבית? או שצריך להשקיע ולהחליף בגדים לקראת הפגישה? בסוף הצבעתי בעד האפשרות השנייה. בכל זאת חשבתי, מגדל בצפון תל אביב.

אלא שעכשיו ראיתי שהבגדים הכריעו את הכף לרעתי. הוא לא האמין לי. הרי לא ייתכן שאותה הבחורה שיושבת מולו "אינטליגנטית" לדבריו, היא אותה ילדה אומללה, חולה, כואבת וסובלת שעליה מדובר במכתב ההפניה.

"גלישות פסיכוטיות" הוא שואל אותי? את בטוחה? זו לא ההגזמה? "טוב אתה יודע" ... אני מנסה להסביר. מנסה להעביר במילים את הפערים העצומים שאני חיה בהם. את הפערים בין החלקים הבריאים לחלקים החולים, בין החלקים החזקים לחלקים המפורקים. את החלקים בהם אני היא העובדת המקצועית, המטפלת, לחלקים בהם אני זקוקה לטיפול אינטנסיבי בעצמי.

אבל אם אני בעצמי לא הצלחתי להכיל את הפערים האלו בתקופה זו ולקבל אותם באמת, איך אני יכולה לצפות שאדם שהרגע פגש אותי יצליח להבין זאת. יצליח לראות זאת מבעד לבגדים ומבעד לדמות הנורמטיבית שכנראה נראיתי בעיניו?

במבט לאחור אני מבינה שעד שאני לא אבין ואקבל שיש בי כוחות לצד חולשות, כאב וחולי לצד בריאות, אני לא יכולה לצפות שהסביבה שלי תבין ותכיל זאת.

עברתי תהליך, שלי עם עצמי ובסיוע אחרים, תהליך שאפשר לי להתחיל לראות את הצדדים החזקים שיש בי. אם כל כמה שקשה לי לעיתים להודות בזה, אפילו ביני לבין עצמי. אבל אולי דווקא עכשיו זה הזמן, מתוך השבר הגדול שהייתי מצויה בו בשבועות האחרונים לקום ולומר בלב שלם שאני זו אני וזה מה שיש. להכיר הן בכאב ובקושי אבל הן בחוזקות ובכוחות. לא לפחד מכך שאם לא רואים עלי אז גם לא יטפלו ויעזרו לי. שאני יכולה להיעזר בשירותי טיפול ושיקום לא רק אם אני מציגה פאסונה מלאת כאב אלא גם תוך כדי שאני מתפקדת ומביאה לידי ביטוי חלקים אחרים שבי. ואולי, עכשיו, כשאני רואה ומקבלת את זה יהיה לי יותר קל לקבל שגם האחר רואה.

לפני לא מעט זמן הייתי זקוקה שיראה את הכאב. את העייפות. עכשיו אני רוצה שיראו גם דברים אחרים. אני רוצה שיראו ויכירו בכל מה שמסתתר מאחורי החזות המוחזקת לעיתים שלי, אך מבלי לבטל גם את החלקים האחרים. לכאב אין סימן חיצוני. אין סמל. זה משהו שרק אני רואה כמה הוא נמצא בי, אוכל אותי מבפנים. אך כיום כפי שאני רואה ויודעת שיש בתוכי הרבה כאב, אני גם יודעת שיש בי דברים אחרים. חזקים יותר. ואולי דווקא מתוך המקום החזק, והמתפקד אני אוכל לאפשר באמת שיראו את הכאב. שיגעו בו. שיטפלו בו.

ברור לי שהמציאות כמו תמיד הרבה יותר מורכבת.

ושה"כאב השקוף", אותו כאב שלא רואים, יבוא וישתלט עלי.

על הפערים לומדת לבנות גשר.

וממשיכה ללכת.

תחשבו על זה... ונתראה בגיליון הבא,

מרים